

Formanden (Berg): Dette, at det var en ren Opdigelse, er et Udtryk, jeg ikke kan lade passere. Der kunde være sagt, at det var en Feiltagelse, Misforstaaelse, Udtryk, den ærede Ordfører kunde tage sig af, men det andet Udtryk forudsætter forsærlig Misforstaaelse.

Monrad: Dersom en Fremmed kom her ind og overværede vore Forhandlinger, og han forstod vort Sprog, vilde han sikkert prise vort Land som særligt lykkeligt, som et Land, hvis Repræsentation kan ihjælsætte sig med en saadan Sag. Hvor maa det Land være lykkeligt, at det ikke har vigtigere Sager at forhandle; hvor er det Land dog egentlig lykkeligt, at der ikke er anden Uoverensstemmelse mellem Regjering og Repræsentation end saadanne Spørgsmaal, hvor der slet ikke er Noget at afgjøre, men hvor Alt er afgjort. Kunstneren har forlangt sit Billede sendt tilbage, han har faaet sit Billede sendt tilbage, der er forlangt af ham, at han skal gjøre en Afbigt, han har erkjendt sin Uret og har gjort sin Afbigt, og saa ville vi blande os ind i denne Sag! Den ærede Ordfører siger, at Udstillingsudvalget i Anledning af en privat Sag ikke vil optage hans Billede, men det er dog ikke saaledes en privat Sag; den af ham brugte voldelige Afspærd var jo foranlediget af Udstillingen, det var den, der gav Anledning dertil, og Udstillingskomiteen var efter min Opfattelse i sin fuldkomne Ret til at sige: Naar han vil komme her og tvinge os ved voldelig Behandling til at sætte et Maleri der og der — med den Slags Folk kunne vi ikke have at gjøre. Hvis der var en Udstilling af Kreaturer, og der saa kom til dem, der forestod denne Udstilling, en Mand, som sagde: Min Ko skal staa der, og ville I ikke sætte den der, saa skal jeg lære Jer — saa gad jeg vide, hvad de Herrer vilde sige dertil. Jeg gad vide, om ikke Udstillingskomiteen vilde sige: Hør min gode Mand, vi kan ikke have med Dig at gjøre, vi maa handle efter bedste Overbevisning, vi lade os ikke voldelig behandle; ja, hvis Du vil gjøre Afbigt og sige, at det er gjort i Hidfighed, saa skal din Ko faae en Plads. Vi kunne virkelig ikke her lade os tvinge ved Vold til at sige, at den Ko skal staa der og den Ko der. Hvis flere Køer vilde have den samme Plads, hvad skulde vi saa gjøre? Og skulde saadan en Udstillingskomitee anlægge Sag og spøge sig efter Manden, vilde det blive en helt vidtløstlig Sag. Nei, det er en Ret, der ligefrem følger af sig selv, at naar Nogen har med noget Saadant at gjøre, og der saa gjøres Oprør imod ham, og man ved voldelig Behandling søger

at fremme sin Villie, siger han til den Paagjældende, at man ikke kan have Noget at gjøre med ham, uden at han først har gjort Afbigt. Den Ting er aldeles i sin Orden. Her have vi jo ikke at gjøre med en Regjering, der bliver siddende tiltrods for et Mistillidsvotum. Jeg veed ikke, om Kunstnerne have givet Udstillingskomiteen noget Mistillidsvotum i den Anledning; jeg har ialt Fald ikke set det. Vi have jo heller ikke at gjøre med en Regjering, som kan blive siddende klar ud og klar ind. Kunstnerne vælge jo selv Medlemmerne af deres Regjering. Ere de misfornøiede med de nærværende, kunne de vælge andre. Hvad er der saa her at klage over og gjøre store Ophavelser over? Jeg kan virkelig ikke finde, at den ærede Ordfører har Ret deri. Jeg kan ikke negte, at jeg undertiden tror, at den ærede Ordfører gjør for Meget af for Lidt.

Ordføreren (Holtstein): Jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at Komiteen ikke kan lade sig tvinge til at sætte en Ko der, hvor vedkommende Udstillen forlanger, at Køen skal staa. Det er rigtigt, men jeg giver det ærede Medlem aldeles Uret, naar han paastaar, at en Komite har Lov til for at hævne et af sine Medlemmer at benytte sin Myndighed til at udelukke vedkommende Udstillen. Dette gjør jeg ikke af Hensyn til vedkommende Udstillen, men det gjør jeg af Hensyn til, at der deri ligger et Principspørgsmaal, som er meget større, end det ærede Medlem har set. Thi dersom det Princip skal slaas fast, at alle de Komiteer, der bestaa her i Landet ifølge Lovgivningens Bestemmelser, og som have Ret til at bestemme, hvorvidt Ting skulle udstilles, eller hvorledes Forretninger skulle besørjes osv., have Lov til at benytte denne deres Myndighed til at tvinge Mænd, de ere fornærmede paa, til at gjøre Afbigt, altsaa indblande saadanne Momenter i deres Afgjørelse, ville de gjøre Uret og virke i hoi Grad skadeligt og fortrædeligt. Det kan ikke nytte noget at henvise til, at Kunstnerne jo saa have Lov til ved Leilighed at vælge en anden Komite; thi det er Noget, man ikke gjør af saadanne smaa Grunde, men det, som det dreier sig om her, er, at Ministeriet holder Komiteen indenfor de Grændser, den skal bevæge sig i.

Monrad: Den ærede Ordfører overseer bestandig, at det ikke er et privat Anliggende, men at den vedkommende Kunstner ved voldelig Dvang vilde tvinge sig en anden Plads for sit Maleri. Derfor er det, Bestyrelsen sagde til ham: Min gode Mand, vi kunne ikke have med Dig at gjøre. Der maa vir-